

*Іскендеров Е. Ф.,
доцент кафедри організації
судових та правоохоронних органів
Національного університету
«Одеська юридична академія»*

ЗНЯТТЯ ІНФОРМАЦІЇ З ТРАНСПОРТНИХ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ МЕРЕЖ ЯК ЗАСІБ ОТРИМАННЯ ДОКАЗІВ ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ

У статті висвітлюються проблемні питання отримання доказів оперативними підрозділами шляхом зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж. Запропоновано науково-обґрунтовані пропозиції щодо їх вирішення.

Ключові слова: *доказування; зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж; оперативні підрозділи; негласні слідчі (розшукові) дії; доказ.*

В статті освещаются проблемные вопросы получения доказательств оперативными подразделениями путем снятия информации с транспортных телекоммуникационных сетей. Предложены научно обоснованные предложения по их решению.

Ключевые слова: *доказывание; снятие информации с транспортных телекоммуникационных сетей; оперативные подразделения; негласные следственные (розыскные) действия; доказательство.*

Зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж є одним із ефективних і дієвих засобів отримання доказів у кримінальному провадженні під час здійснення досудового розслідування. Практика застосування цієї негласної слідчої (розшукової) дії оперативними підрозділами свідчить про те, що на сьогодні у їх практичній діяльності виникають окремі проблемні питання зі своєчасністю та допустимістю отримання фактичних даних про ознаки певних кримінальних правопорушень. Ці проблемні питання суттєво ускладнюють процес доказування у кримінальному провадженні, а в окре-

мих випадках й унеможливають його ефективно здійснення.

Незважаючи на те, що проблемними питаннями застосування негласних засобів отримання доказів у досудовому розслідуванні, у тому числі й зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, займалися такі вітчизняні науковці, як Ю. П. Аленін, М. В. Багрій, О. А. Білічак, В. О. Глушков, С. О. Гриненко, М. Л. Грібов, В. А. Колесник, С. С. Кудінов, Є. Д. Лук'янчиков, В. В. Луцик, М. А. Погорецький, Д. Б. Сергєєва, Є. Д. Скулиш, О. С. Старенький, О. О. Сухачов, О. Ю. Татаров, Л. Д. Удалова, М. С. Цуцкірідзе, Р. М. Шехавцов та інші,

водночас окремі питання зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж як засобу отримання доказів оперативними підрозділами продовжують залишатися дискусійними, а інші – в умовах постійних змін чинного Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) потребують нових концептуальних досліджень.

Отже, метою статті є висвітлення проблемних питань, пов'язаних із зняттям інформації з транспортних телекомунікаційних мереж як засобу отримання доказів оперативними підрозділами, й надання наукових пропозицій щодо їх вирішення.

Розглядаючи питання зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж як засобу забезпечення отримання доказів оперативними підрозділами, доцільно звернути увагу, що протягом становлення та розвитку теорії кримінального процесуального доказування відповідний засіб отримання доказів мав різну правову природу, що обумовлювалося, перш за все, взаємозв'язком оперативно-розшукової діяльності та кримінального процесу.

Уперше відповідний засіб отримання доказів був законодавчо закріплений 12 червня 1990 р., коли Верховною Радою СРСР було внесено суттєві зміни до Основ кримінального судочинства Союзу РСР і союзних республік, зокрема відповідний процесуальний акт було доповнено ст. 35–1, яка встановлювала особливості прослуховування органами дізнання телефонних та інших переговорів: 1) може провадитись у порушених кримінальних справах за постановою органу дізнання чи слідчого з санкції прокурора або за ухвалою суду; 2) застосовується при наявності достатніх підстав вважати, що в результаті прослуховування буде одержано відомості, які матимуть істотне значення для справи; 3) не може тривати більше шести місяців; 4) проводиться відносно підозрюваного, обвинуваченого чи інших причетних до злочину осіб, а при наявності

загрози вчинення насильства, вимагання чи інших протиправних дій щодо потерпілого або свідка за заявою цих осіб або за їхньою згодою – і їх переговорів. Окрім того, передбачалося, що за результатами проведення прослуховування і звукозапису складається протокол з коротким викладенням фонограми переговорів, що мають відношення до справи. Фонограма додається до справи [1].

Незважаючи на те, що у ті часи прослуховування органами дізнання телефонних та інших переговорів відіграло найбільш важливе та ключове значення серед засобів кримінального процесуального доказування під час розслідування злочинів, відповідні положення Основ кримінального судочинства Союзу РСР і союзних республік після розпаду СРСР після здобуття Україною незалежності не знайшли свого нормативного закріплення у кримінальному процесуальному законодавстві України, зокрема в КПК 1960 р.

До 2001 р. зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж здійснювалося оперативними підрозділами для виявлення фактичних даних про ознаки певного злочину лише в рамках оперативно-розшукової діяльності. Правовою основою для застосування зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж був Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність», який визначав лише загальні засади зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж як оперативно-розшукового заходу. Особливості його застосування регламентувалися відомчими нормативними актами закритого характеру.

З набуттям чинності Законом України «Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України» від 21.06.2001 р. № 2533-III [2] суттєвих змін і доповнень зазнали ст. 187, 187–1 КПК 1960 р., зокрема зняття інформації з каналів зв'язку було визначено як слідчу дію. Ці нововведення забезпечили законодавчу можливість використовувати відповідний негласний засіб отримання доказів уже

в рамках кримінального провадження. У той же час, зняття інформації з каналів зв'язку допускалося також і в рамках оперативно-розшукової діяльності. Особливості зняття інформації з каналів зв'язку оперативними підрозділами та використання їх результатів у кримінальному процесуальному доказуванні у ті часи неодноразово обговорювалися на сторінках наукової літератури [3, 4 та ін.].

Концептуальних змін відповідний негласний засіб отримання доказів зазнав через прийняття КПК України 2012 р. [5], оскільки зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж відтепер відноситься до числа негласних слідчих (розшукових) дій, метою яких є отримання доказів або перевірки вже отриманих доказів у кримінальному провадженні.

Правове регулювання цього негласного засобу отримання доказів законодавець визначив у ст. 263 КПК України, а також Інструкції «Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні» (далі – Інструкція) [6]. Так, зокрема частиною першою ст. 263 КПК України передбачено, що зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (що забезпечують передавання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого виду між підключеними до неї телекомунікаційними мережами доступу) є різновидом втручання у приватне спілкування, яке проводиться без відома осіб, які використовують засоби телекомунікацій для передавання інформації, на підставі ухвали слідчого судді, якщо під час його проведення можна встановити обставини, які мають значення для кримінального провадження.

Зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж полягає в негласному проведенні із застосуванням відповідних технічних засобів спостереження, відбору та фіксації змісту інформації, яка передається особою, а також одержанні, перетворенні й фіксації

різних видів сигналів, що передаються каналами зв'язку (знаки, сигнали, письмовий текст, зображення, звуки, повідомлення будь-якого виду).

Відповідно до п. 1.11.5.1 зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж поділяється на: 1) контроль за телефонними розмовами, що полягає в негласному проведенні із застосуванням відповідних технічних засобів, у тому числі встановлених на транспортних телекомунікаційних мережах, спостереження, відбору та фіксації змісту телефонних розмов, іншої інформації та сигналів (SMS, MMS, факсимільний зв'язок, модемний зв'язок тощо), які передаються телефонним каналом зв'язку, що контролюється; 2) зняття інформації з каналів зв'язку, що полягає в негласному одержанні, перетворенні і фіксації із застосуванням технічних засобів, у тому числі встановлених на транспортних телекомунікаційних мережах, у відповідній формі різних видів сигналів, які передаються каналами зв'язку мережі Інтернет, інших мереж передачі даних, що контролюються.

Чинний КПК України до суб'єктів застосування відповідного засобу кримінального процесуального доказування відносить виключно оперативні підрозділи. Так, зокрема у частині четвертій ст. 263 КПК України передбачено, що зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж покладається на уповноважені підрозділи органів Національної поліції та органів безпеки.

Виходячи з результатів аналізу матеріалів правозастосовної практики, можемо зробити висновок, що певні труднощі виникають у застосуванні відповідного засобу отримання доказів оперативними підрозділами детективів, оперативно-технічними підрозділами Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ) під час розслідування кримінальних правопорушень, передбачених статтями 191, 206–2, 209, 210, 211, 354 (стосовно працівників юридичних осіб публічного права), 364, 366–1, 368,

368–2, 369, 369–2, 410. За загальним правилом розслідування цих кримінальних правопорушень належить до підслідності детективів НАБУ (ч. 5 ст. 216 КПК України). Отже, проводити негласні слідчі (розшукові) дії у відповідних кримінальних провадженнях повинні детективи НАБУ. Враховуючи те, що детективи НАБУ не володіють спеціальними знаннями щодо особливостей проведення зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж та специфіки застосування відповідних технічних засобів для фіксації змісту телефонних розмов, іншої інформації та сигналів (SMS, MMS, факсимільний зв'язок, модемний зв'язок тощо), які передаються телефонним каналом зв'язку, каналами зв'язку мережі Інтернет, іншими мережами передачі даних, то вони на підставі письмового доручення повинні залучати уповноважені оперативно-технічні підрозділи НАБУ.

Разом з тим чинний КПК України у частині четвертій ст. 263 не передбачає серед суб'єктів застосування відповідного засобу отримання доказів оперативно-технічні підрозділи НАБУ. У зв'язку з чим, детективи НАБУ для отримання фактичних даних про ознаки злочинів, передбачених статтями 191, 206–2, 209, 210, 211, 354 (стосовно працівників юридичних осіб публічного права), 364, 366–1, 368, 368–2, 369, 369–2, 410, залучають на підставі письмового доручення відповідні оперативні та оперативно-технічні підрозділи Національної поліції чи СБУ для зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж.

На наш погляд, такий процесуальний порядок зняття інформації з транспортних телекомунікаційних є не зовсім логічним, оскільки доволі часто самими суб'єктами вчинення корупційних правопорушень є працівники органів досудового розслідування, у тому числі органів Національної поліції чи СБУ. Відповідно оперативно-технічні підрозділи Національної поліції чи СБУ, які виконують доручення детективів НАБУ, можуть завчасно попередити відповід-

них осіб про факт застосування певного засобу отримання доказів. Відтак виникає ризик витоку інформації.

Тобто, можемо зробити висновок, що процесуальний порядок зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж суперечить сутності та функціональному призначенню НАБУ.

Варто зазначити, що окремі практичні працівники неодноразово пропонували наділити оперативних підрозділів НАБУ законодавчою можливістю здійснювати зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж. Так, зокрема А. Ситник, директор НАБУ, вказує на те, що «для нас важливо отримати право автономно знімати інформацію з каналів зв'язку, тоді ми зможемо нести всю повноту відповідальності за розслідувані кримінальні провадження, а також ефективно застосовувати цю негласну слідчу дію для викоренення корупції в державних органах, у тому числі в СБУ та Нацполіції» [7].

В. Трепак, колишній заступник голови СБУ, також наголошує на тому, що включення НАБУ до переліку органів, які мають повноваження знімати інформацію з каналів зв'язку, є обґрунтованим, з огляду на нинішній стан правоохоронної та судової системи, критично високий рівень корупції у владі, а також у зв'язку з цільовим призначенням НАБУ. Треба виходити з того, що правоохоронна та судова системи є значною мірою заполітизовані та корумповані. Їх діяльність за останні 2,5 років дає підстави для висновку, що здійснити самоочищення вони не спроможні. Відсутність права на прослуховування дуже ускладнює, а іноді – повністю нейтралізує зусилля слідчих Антикорупційного бюро [8].

Слід зазначити, що окремі народні депутати України зареєстрували декілька проектів Законів України (№ 4812 від 14.06.2016 р. [9] та № 4721 від 25.05.2016 р. [10]), відповідно до яких за оперативними підрозділами НАБУ пропонується нормативно закріпити у частині четвертій ст. 263 КПК України право на зняття інформації з тран-

спортних телекомунікаційних мереж. Вважаємо відповідні пропозиції цілком обґрунтованими й такими, що заслуговують на підтримку. Надання оперативним підрозділам НАБУ у такий спосіб отримувати докази безумовно підвищить як ефективність здійснення доказування у кримінальних провадженнях відповідної категорії, так і зменшить ризики витоку інформації щодо фактів проведення відповідної негласної слідчої (розшукової) дії відносно працівників органів досудового розслідування, які підозрюються у вчиненні відповідних злочинів.

Оперативні підрозділи, здійснюючи зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, можуть встановити: факт передавання інформації в режимі реального часу з фіксацією змісту відомостей, що передаються, установленням їх отримувача, кінцевого обладнання тощо; дані про початок, кінець, тривалість і зміст з'єднання, що передаються в режимі реального часу; зміст електронної пошти або SMS, MMS повідомлень, (як відкритих й прочитаних абонентом, так і невідкритих й непрочитаних); зміст телефонних розмов підозрюваного або іншої особи.

Необхідно зауважити, що хоча чинний КПК України і закріплює за оперативно-технічними підрозділами виключне право щодо застосування відповідного засобу отримання доказів, водночас ані положення ст. 263 КПК України, ані інші положення КПК України чи Інструкції не надають законодавчу можливість оперативно-технічним підрозділам складати протокол зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж. У пункті 4. 1 Інструкції лише вказано, що протокол про хід і результати проведеної негласної слідчої (розшукової) дії (або її етапів) складається слідчим, якщо вона проводиться за його безпосередньої участі, в інших випадках – уповноваженим працівником оперативного підрозділу, і повинен відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження. Реалізація цього положення на практиці

під час застосування зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж знаходить своє відображення наступним чином: 1) зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж проводиться оперативно-технічним підрозділом Національної поліції чи СБУ; 2) протокол про проведення зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж складається оперативним підрозділом, який на підставі свого завдання залучав оперативно-технічний підрозділ Національної поліції чи СБУ, або слідчим, які взагалі не проводили відповідну негласну слідчу (розшукову) дію й не брали участь у ній. Відтак виникає питання щодо допустимості отриманих фактичних даних і можливості визнання їх слідчим, прокурором, слідчим суддею, судом конкретним доказом у кримінальному провадженні.

На наш погляд, відповідний процесуальний порядок отримання доказів шляхом зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж є не зовсім логічним й таким, що відповідає правовим засадам кримінального процесуального доказування. На зазначеному акцентують увагу й окремі вітчизняні процесуалісти.

Так, М. А. Погорецький стверджує, що пункт 4.1. Інструкції не відповідає загальним правилам фіксації кримінального провадження, передбаченим чинним КПК України як і практика фіксації перебігу й результатів негласних слідчих (розшукових) дій слідчим, який безпосередньо участі у її проведенні не брав. Така практика може мати негативні наслідки при визнанні протоколів про перебіг і результати проведеної негласної слідчої (розшукової) дії (або її етапів) доказами у суді та ускладнить у разі потреби залучення до кримінального процесу осіб, які брали участь у проведенні відповідної негласної слідчої (розшукової) дії як свідки [11, с. 275].

Подібну точку зору наводить й Д. Б. Сергєєва, зазначаючи, що відсутність процесуальної форми отримання доказів шляхом зняття інформації з тран-

спортних телекомунікаційних мереж, а також інших негласних слідчих (розшукових) дій, що, до того ж, проводяться за дорученням слідчого уповноваженим оперативно-розшуковим підрозділом і фіксація яких здійснюється відповідно до п. 4.1. Інструкції, що не відповідає загальним правилам фіксації кримінального провадження, призводить до наявності реальних можливостей зловживань, фальсифікації доказів, порушень прав і свобод людини [12, с. 214].

У цьому контексті вважаємо цілком обґрунтованою позицію тих учених, які пропонують положення ст. 252 КПК України та Інструкції, доповнити наступним змістом: «Протокол про хід і результати проведеної негласної слідчої (розшукової) дії (або її етапів) складається слідчим, якщо вона проводиться за його безпосередньої участі, у інших випадках – співробітником оперативного чи оперативно-технічного підрозділу, який проводив негласну слідчу (розшукову) дію» [13, с. 158]. Зважаючи на позицію цих дослідників, а також урахувавши особливості та специфіку проведення оперативно-технічними підрозділами зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, ми також пропонуємо ст. 263 КПК України доповнити частиною п'ятою у такій редакції: «Протокол про хід і результати зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж складається уповноваженим оперативним підрозділом Національної поліції, органів безпеки чи Національ-

ного антикорупційного бюро України, який безпосередньо проводив відповідну негласну слідчу (розшукову) дію». Закріплення у чинному КПК України відповідного положення безумовно підвищить ефективність здійснення оперативними підрозділами зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж і створить належні гарантії щодо використання результатів їх діяльності у кримінальному процесуальному доказуванні.

На жаль, обсяг статті не дає нам повної можливості розкрити усі проблемні питання зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж як засобу отримання доказів оперативними підрозділами. Подальших наукових пошуків потребують питання щодо правової природи додатків до протоколу зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, технічних засобів, що використовуються оперативними підрозділами для фіксації зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, перевірки та оцінки отриманих фактичних даних оперативними підрозділами у результаті зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, використання сторонами кримінального провадження протоколів зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж у кримінальному процесуальному доказуванні. Важливість дослідження цих питань підвищить ефективність використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному доказуванні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про внесення змін і доповнень до Основ кримінального судочинства Союзу РСР і союзних республік: Закон СРСР від 12 червня 1990 року № 1556-І // Відомості 3'їзду народних депутатів СРСР і Верховної Ради СРСР. – М.: Вид-ня Верх. Ради СРСР, 1990. – № 26. – Ст. 495.
2. Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України: Закон України від 12 липня 2001 року № 2670-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 44. – Ст. 234.
3. *Сергеева Д. Б.* Правові та криміналістичні засади зняття інформації з каналів зв'язку: монографія / Д. Б. Сергеева. – Х.: Арсіс ЛТД, 2009. – 203 с.
4. *Погорецький М. А.* Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: монографія / М. А. Погорецький. – Х.: Арсіс, ЛТД, 2007. – 576 с.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013 р. – № 9–10. – Ст. 474.
6. Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні [Електронний ресурс]: Інструкція, затв. спільним наказом Генераль-

ної прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерством фінансів України, Адміністрацією ДПС України та Міністерством юстиції України № 114/1042/516/1199/936/1681/51 від 16.11.2012 р. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.

7. Ситник А. Вимога НАБУ про можливість зняття інформації з каналів зв'язку має міжнародну підтримку [Електронний ресурс] / А. Ситник // Офіц. сайт Національного антикорупційного бюро України. – Режим доступу: <https://nabu.gov.ua/novyny/sytnyk-vymoga-nabu-pro-mozhlyvist-znyattya-informaciyi-z-kanaliv-zvyazku-maye-mizhnarodnu>.

8. Трепак В. Відсутність у НАБУ права на прослуховування ускладнює боротьбу з корупцією [Електронний ресурс] / В. Трепак // Офіційний сайт: <http://dt.ua>. – Режим доступу: http://dt.ua/UKRAINE/trepak-vistupiv-za-nadannya-nabu-prava-na-prosluhovuvannya-213099_.html.

9. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо діяльності Національного антикорупційного бюро України) від 14 черв. 2016 р. № 4812 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59404.

10. Проект Закону про внесення зміни до статті 263 Кримінального процесуального кодексу України щодо надання підрозділам Національного антикорупційного бюро України права на зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж від 25 трав. 2016 р. № 4721 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59225.

11. Погорецький М. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні / М. А. Погорецький // Юридичний часопис Нац. акад. внутр. справ. – 2013. – № 1. – С. 270–277.

12. Сергєєва Д. Проблемні аспекти використання результатів зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж як доказів у кримінальному провадженні / Д. Сергєєва // Право України. – 2014. – № 11. – С. 209–218.

13. Старенький О. Використання негласних слідчих (розшукових) дій як засобів доказування в кримінальному провадженні на досудовому розслідуванні / О. Старенький, М. Цуцкірідзе // Право України. – 2015. – № 1. – С. 152–161.

Iskenderov E. Interception of telecommunications transport networks as a means of obtaining evidence operational units.

The paper highlights the issues of obtaining evidence by operational units by interception of telecommunications transport networks. Specifies by author, that the current Criminal Procedure Code of Ukraine in p. 4 of Art. 263 does not include among the subjects interception of telecommunications transport networks operational and technical departments National Anti-Corruption Bureau of Ukraine. In this connection, the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine detectives for take an evidence of signs to their jurisdictional crimes draw on written assignments relevant operational and operational-technical units for interception of telecommunications transport networks. This procedural order interception of telecommunications traffic is not entirely logical, as often subjects of commit are employees of the preliminary investigation, including of the National Police or Security Service of Ukraine. Accordingly, operational and technical units of the National Police or Security Service of Ukraine, performing assignments detectives of National Anti-Corruption Bureau of Ukraine, advance can prevent the persons concerned of the fact that the use of appropriate means of obtaining evidence. So, author talk about the risk of information leakage. Therefore stipulating the possibility of operating units of National Anti-Corruption Bureau of Ukraine carry out interception of telecommunications transport networks.

It is noted that procedural order to obtain evidence through the interception of telecommunications transport networks are not entirely logical and not comply with the legal principles of criminal procedure proof. In this connection author proposes to change Art. 263 of CPC of Ukraine by complement p. 5 as follows:

«Protocol on the progress and results of the interception of telecommunications transport networks is authorized by operating units of the National Police, Security Service of Ukraine or National Anti-Corruption Bureau of Ukraine, which spent directly relevant covert investigative (detective) action.»

Keywords: *proving; interception of telecommunications transport network; operational units; covert investigative (detective) actions; evidence.*

Стаття надійшла до редакції журналу 14.12.2016 р.